

ročník II
číslo 9

02. októbra 2024

Estetičeno

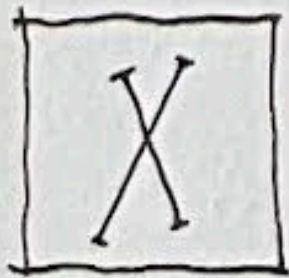
umenie. literatúra. filozofia.

Online magazín Estetično pre mladú experimentálnu literatúru, umenie a filozofiu
je súčasťou
Kultúrneho štrajku

MARA OHMAN

Zatiaľ si len ukladám
Do schránky hríčov

Všetky
Troje neresti

Občas sa bojím
že sa nezmešším

Do kože
ani do počtu

mara.ohman©2024

Lieta

V praviciach mojich

Rozhodnuti

Ja nevyznam ani ja

ale teba

Nutim

Čitat s porozumenim

ANAMNEE

I wrote this one to be shared,
if it's not offering what meaning it has?
when life feels so insignificant,
you're the little piece to filling that gap.

on the edge of tearing
my bathtub overflowed with my past,
tearing up due to the glimpse of me
and sheets smell again like me, but young.

never thought to write,
but i see it now.
the bigger picture makes me smile,
just as this moment, I'm here only now.

always cried till I could,
making space for it to be mine time,
opening this box with yarrow,
crocheting costumes from my wisdom.

later at night it was cold and windy,
talking to the moon gave me peace
or at least a moment
to meet with my dreams.

it rained and the road simmered.
when I was young it looked like crystals,
later it was bayonet to my heart
but being hurt was always my art.

nebojoval o mňa, pretože je tak zlomený so sebou,
zronení a oblbení, sme tu navzájom,
každý boj prináša novú nádej,
silou, či nehou, nechávam sa preniesť spolu s tebou.

teraz sa zamýšľam,
nezlakla som sa predsa len iba?
jeho radosti mi bolo treba.
čo ak,... toho mi už bolo veľa.

toto je to... myšlienky ma dusia.
zájdem na čerstvý vzduch?
kedy si otvorím ústa?
nepovedala by som, že toto bude moja cesta,
no hľa, vlastne som nevedela prijímať, či dýchať.

bola by som bola (a) otvorila.
otvárala by som celým dňom,
vieš, že nezatváram, to by bola škoda,
no škola volá a ja som v bode nula.
boli sme si darom, tak rada ťa menom volám.

falling asleep to drums and whistle,
crickets singing and wind welcoming leisure.
fresh breeze and firefly comes with the night,
there's a reason you see stars and make your wishes,
you are that radiating love in a sea of only now.

moons peaking and you have crazy visions,
be so dear and say goodbye to your fears,
shake your body to let old be in peace,
your heart radiates reflection of your lovely gifts.

darkness always brightens your depths,
never ending feeling of the greatest mess,
becoming the new out of eggs, or tadpole,
you hear newborn and listen to the highest tones.

zajatiu neutekám a tak ti spievam

sociálne siete ponorili klamstvá,
preto ľudia nevidia pixely.
knihy sú v oblúbe pre sčítaných,
je tu už len intelekt a faloš.
doberajú si kultúrne aktívnych,
predsa len, to je nášho divadla odnož.

pokritci nad nami,
prehovoríte raz priamo?
pokritci medzi nami,
budete k nám pravovravný?
zaujímajú vás vôbec moje názory?
myslíš, že navždy zostaneme tými diablami?

otváram ti bránu,
bohatstvo alebo pravda?
vytváram si cestu, moje bohatstvo je kliatba,
pravda.
tak teda, vyber si,
ideš na našu cestu, či nás necháš ísť?

stoj si za svojim, predaj sa.
vážne veríš, že kultúra je čistá?
stála som na javisku,
bolo to ako vo fitku,
aj keď ti poradia,
aj tam ťa podkopnú.

nezabúdaj, že máme slová a moc,
nadobudli sme dar, ostatných pomoc.
kvety rastúce z našich činov,
polievame vás láskou a nehou,
rozprávame sa samozrejme slovenčinou.

teraz sa tiahneme v žiali a hneve,
cítíme smútok a vaše prekabátenie.

JANA ANDREJKOVÁ

GRAVES

Som vysokoškolská študentka a začínajúca umelkyňa. Často vystupujem pod pseudonymom Graves, avšak moje skutočné meno je Michaela Ďurišová. Veľká väčšina mojich diel je inšpirovaná hororom, rôznymi komiksovými príbehmi a pop-artom. V plagáte All The Insides Pristine kombinujem temno a tému úzkostí či porúch prijímu potravy s reklamnými bannermi či plagátmi - kontrastné, avšak hlboko súvisiace témy. Naopak, v A Shy Extraterrestrial Creature In A Cave chcem vzbudiť sympatiu k strašidelnému a neznámemu stvoreniu - zaprieť ľudský strach z nového a neznámeho. Komiks A Better Place vyobrazuje akúsi iskru nádeje v tragédii, pokračovanie napriek koncu, ale naopak aj desivý kontext k životu. Rada kontrastujem teplé a žiarivé farby s tmavými vizuálmi, snažím sa tým vytvoriť v nich istý balanc a narušiť zaužívané hranice temnej a farebnej, či vážnej a humornej tvorby.

extraterrestrial

*all the insides
pristine!*

CLEAN YOURSELF FROM WITHIN!

NEW CLEANSE DIET

a better place

ESTI SOCHORCOVÁ

Brnění větru

Chytám se dávno ztraceného snu
Co mě v pohasínajícím světle
Vede do slepých uliček
Mizících ve stínu

Sakra vždyť vím že je pryč.

Sakra.

Holka proč si to děláš?

Proč kruhy ohýbáš

Do formiček hvězd?

Přisahám, že jsem se ho na zlomek
vteřiny dotkla.

Jen na chvíli

Dal mi okusit svobodu.

Takovou, co vás brní když vás potká

Po celém těle.

Chcete ji víc.

Víc, víc a víc!

Znova. Jako když udeří zvon

Když padnou ta pravá slova

Na která jste po nocích čekali

A najednou jsou pryč.

Holka, sedíš v prázdné městě

Kterým se ozývá

Jen ozvěna toho brnění,

Které se zablesklo ve chvílkové mánii,

Co v myšlenkách ti vytvořila árii

O věcech co mohly být.

Co postupně odletěly v poletujícím
prachu

Ulic, ze kterých odmítáš odejít.

A odnesly s sebou

I část tebe

Rozmazané neony ztacené holky

Jak ses to octla
Na tomhle místě
Kde všechno je v mlze
A nic nevíš jistě?

Jak ses to octla
V té šílené rychlosti
V barevných šmouhách
Slzách a radosti? Rozmazané neony ztacené holky

Jak ses to octla
Na tomhle místě
Kde všechno je v mlze
A nic nevíš jistě?

Jak ses to octla
V té šílené rychlosti
V barevných šmouhách
Slzách a radosti?

Léto mezičasu

Duchové léta v zeleni,
Lidé, kterými jsme bývali.
Vzduch zabarvený vůní šeríků
Fialek
Pampelišek
Narcisů.
Nebývale rozkvetlé jaro.

Jaro začátků a konců,
Předskokan léta,
Které spolykal čas.
Budeme patřit mezi nás,
Navždy a naposled.

V tanci ztraceném ve větru,
Zpěvu odváděm s kouřem táborového
ohně,
Někam ke hvězdám vesmíru
Emocí, co v bouřlivé Sorboně
Planuly.
Co se ve vzpomínce ztratily
A zbyla z nich jen ozvěna
Tančící za zvuku smíchu
Ve vánku léta.

Určitě, asi, všude a nikde

Člověk ztracený někde mezi světy.
Někde, kde ho nevidíš,
A zároveň cítíš všude.

Mezi písmeny, co z nich maluješ věty,
Tam, kde bosa tančíš,
Kde hledáš útěchu v hudbě.

V lehkých záclonách vlajících ve větru.
V kouři táborového ohně,
Ve hvězdách posmívajících se světu,
Tam, kde se lidé chovají hloupě.

Ztratil se někde mezi světy.
Kde se kříží jaro se zimou.
Směje se a ptá se tě: "Co by?"
S odpovědí možná, kdo ví, všemi a
jednou jedinou.

Člověk ztracený někde mezi světy.
Tančící mezi kapkami deště.
Ve hřejivých slunečních paprscích.

Dýchá, žije všemi pocity,
Maluje určitě, třeba a ještě

Je všude, nikde, ve snech i nadějích.

AUTOBUS

Dobíhala na autobus na poslední chvíli. Kožený kabát za ní vlál ve větru, zatímco se za běhu snažila vyhrabat peněženku z kabelky. Byl to poslední autobus, který jí ten večer domů jel, tak se ani nesnažila vyhýbat kalužím na chodníku. Deštěm zvlhlé vlasy se jí lepily na oči, co nespouštěla z dvou předních světel autobusu, které tvořily ve vzduchu světelné tunely plné třpytivých dešťových kapek. Rychle naskočila do dveří a skoro bez dechu nahlásila řidiči konečnou zastávku. Ze špičky nosu jí na zem stekla kapka vody a řidič si ji změřil znuděným pohledem ve kterém šlo jasně vidět, že už by měl nejradši po směně. Aspoň že už ale nebyla na dešti. Zaplatila, a našla si volné místo na sedadle v zadní části autobusu. Na to, že to byl poslední noční spoj v něm bylo docela dost lidí. Přes uličku vedle ní seděl příjemně vypadající postarší pár a o kousek dál si nějaká krátkovlasá žena četla knihu. Ze předu se ozval tlumený smích dvou mužů, který byl ozvěnou nějakého neslyšeného vtipu. Přestože byla v autobuse stále notná řádka volných míst, pár lidí postávalo i ve volném prostoru uprostřed. Mladý muž s podelšími vlasy a zelenou šálou, nějaký, asi patnáctiletý kluk se sluchátky na uších a žena na invalidním vozíčku se zavřenýma očima a lehkým úsměvem na rtech. Působila tak nějak poeticky. Zamyslela se. Ona. Zmrzačené tělo bez naděje na vykonávání toho, k čemu bylo určeno, na tváři však poklidný výraz s úsměvem, který se u spousty zdravých lidí neobjevil už léta.

Ozval se zvuk motoru a autobus se konečně rozjel. Dívala se z okna a sledovala světla města, jak se lesknou v zaměřených ulicích. Celé to působilo, jakoby se obloha sesypala na zem a nahoře ponechala pouze šed', která dřív zemi patřila. Usmála se. Někdy se až příliš nechávala unést představami. Taky jí to v práci často vyčítali, ale ona si nemohla pomoci. Milovala krásy života a běžně nacházela sama sebe v situacích, kdy byla naprosto unešená i z úplných banálností. Pampeliška v trávě, vlna zelených při jízdě v autě, dobrá káva nebo třeba úsměv ženy na vozíčku. Tyhle drobné radosti jí vnášely trochu kouzla do jinak často jednotvárného života. Někdy se ale nechala unést až přespříliš. Nechala se strhnout situací bez jediné myšlenky na budoucí dopady a pak to dopadlo přesně jako tehdy... Zavrtěla hlavou a promnula si oči. Zpropadené myšlenky.

Pozemních hvězd začalo venku postupně ubývat, jak se autobus pomalu blížil ke konci města a tak se v něm postupně víc a víc sešeřovalo. Vzala do ruky mobil a podívala se na čas. 22:22. Povzdechla si. Cesta domů bude trvat ještě nejmíň půl hodiny. Muži vpředu se začali znovu něčemu nahlas smát. Obvykle smích lidí slyšela ráda, jenomže v tomhle případě jí už začali drásat nervy. Protočila panenky a nasadila si na uši sluchátka aby si zkrátila cestu poslechem hudby. Zavřela oči a veškeré své myšlenky soustředila ke hře tónů a melodií tvořící písně Elliota Smitha.

Netrvalo dlouho a venkovní světla už úplně zmizela. Asfaltovou cestu nelemovalo nic víc, než jen pole pokrytá holou hlínou, která se díky své barvě slila s okolní tmou a vytvořily tak nekonečnou čerň bez nápovědy kde začíná nebe a končí zem. Hlasitý rozhovor směřících se mužů přešel v tlumenou řeč a v autobuse tak zavládl klid rušený jen lehkým šumem cestujících a tlukotem kapek na okna autobusu v pozadí. Krátkovlasá žena byla pořád stejně hluboce začtená do knihy, přestože prostor ozařovaly už jen slabé zářivky. Ty byly to jediné co autobus zachraňovalo od naprosté tmy, která se na něho zvenčí tlačila ze všech stran jako hladová zvěř. Jako by vnitřek autobusu byl svým vlastním malým světem proplouvajícím nekonečnou prázdnotou. Jako by nic kolem ani neexistovalo.

Do sluchátek jí naskočila další skladba. Zprvu ji moc nevnímala a nechala ji hrát jako další kulisu v pozadí pro toulající se myšlenky, jenže po chvíli se její pozornost celá pomalu obrátila k její melodii. Přestože si byla jistá, že píseň slyší poprvé, bylo na ní něco neskutečně povědomého. Prožívala jakési zvláštní deja-vu, kdy přesně věděla, kam píseň bude směřovat a jaký tón přijde za tím předchozím. Musela tu píseň už někde slyšet. Sakra. S tváří pokřivenou hlubokým soustředěním hleděla před sebe, když si najednou v koutku oka něčeho všimla a svou pozornost přesunula právě tam. Na jednu koženou černou botu, která si lehce podupávala do ritmu právě té skladby, která jí hrála v uších. bum, bum, bum. Pohyby byly až moc přesné na to, aby to byla jen pouhá náhoda. bum, bum, bum. Zatočila se jí hlava a rychle si strhla sluchátka z hlavy. Roztřeseně se nadechla. Náhoda. Trochu se zklidnila a svůj zrak přesunula od boty k jejímu majiteli. Najednou píseň dávala smysl. Muž v zelené šále nepřestával podupávat nohou a hleděl z okna někam do nicoty. Odhrnul si z očí ofinu patřící ke krátkému sestřihu a v ten moment nebylo pochyb. Byl to on.

Poznala by ho kdekoli. Zachvátila ji panika. Nechtěla se s ním znovu vidět. Neměla by. Otočila hlavu k oknu v naději, že si jí nevšimne, jenže v odraze skla viděla, že už je pozdě. Chvíli ji zamyšleně pozoroval a pak se pomalým krokem vydal přímo k ní. Nespouštěla oči z okna. Třeba si uvědomí, že už s ním nechce mít nic společného. Třeba to celé pochopil a jenom kolem ní projde do zadní části autobusu. Jenže věděla, jak je naivní, hned jak vedle sebe ucítila jeho přítomnost a dotek jeho ruky na stehně. Otočila se k němu. Oči měl lehce zakalené a na rtech mu hrál ten zpropadený úsměv, který nenáviděla a milovala zároveň. Najednou byli v autobuse úplně sami. Než stačila cokoli říct, přitiskl své rty na ty její a ona se přesunula zpět k těm nádherným nocím, které jí v jiných nedovolily spát. Cítila jeho ruce všude na svém těle a přestože každý jeho dotek prohluboval její nenávist k sobě samé, nebránila se žádnému z nich. Nedokázala to.

Přesunul se svými rty k jejímu krku a ona na chvíli otevřela oči. V autobuse bylo najednou podivně moc světla. Zářivky pulsovaly jako řádka drobných bílých sluncí a řezaly ji do očí. Ona tak ale poprvé jasně viděla na stránky knihy ženy před sebou. Bylo na nich pouze jedno slovo. Veronika. Osm písmen, kterými na ni od mala volali se na papíře opakovalo pořád dokola. Veronika Veronika Veronika Veronika. Zachvátil ji hrozný chaos. Ruka muže jí dál klouzala po zádech, jenže jí už její dotek nepřípadal příjemný, ale spíš jako drásání smirkovým papírem. Veronika Veronika Veronika. Na jedno z těch slov dopadla kapka následovaná další a další. Byly to slzy vytékající zpod závoje dlouhých zplihlých blond vlasů ženy držící knihu. Těmi se teď naplnily i Veroničiny oči. "Já nechtěla..."; Zvolala ve směru plačící dívky. "On přišel za mnou a já prostě nedokázala říct ne, Já..." Dívka zavřela knihu, vstala a rozešla ke dveřím uprostřed autobusu. Její krok byl pomalý a trochu váhavý.

Ani jednou se ale neohlédla zpátky. Jakmile už ji ode dveří dělil jen malý kousek, otevřely se. Venku nebylo nic. Silnice, hlína, pole, všechno zmizelo. Rozvalovala se tam pouze ta černočerná prázdnota. On si ji přitáhl k sobě blíž. Dívka se před dveřmi zastavila a poprvé se podívala přímo na Veroniku. Po tváři jí stekla jediná slza. Pak se otočila zpátky a udělala krok dopředu. Z Veroniky vyšel zoufalý výkřik. Vrhla se dopředu aby dívku zachytila, ale najednou nedokázala pohnout nohama. Nedokázala vlastně pohnout žádnou částí jejího těla. Byla úplně bezmocná. Dveře autobusu se zavřely těsně před ní a ona byla nucená se na ně dívat připoutaná vlastním zmrzačeným tělem k invalidnímu vozíku. Upírala oči na dveře, ve kterých před malou chvílí zmizela její nejlepší přítelkyně a cítila jak ji další desítky párů očí propalují pohledem. Autobus byl najednou úplně plný. Všechny místa zaplněny soudivýma očima, které němě křičely to, co ona už dávno věděla. "Neseš stejný díl viny jako on." Bylo to nesnesitelné. Nemohla se hýbat, nemohla utéct, nikam se schovat. Oči se do ní zarývaly čím dál víc a slova viny řvaly čím dál hlasitěj. Jako nože zabodávající se znovu a znovu do každého koutku jejího těla. Nemohla jsem to stihnout, byla moc daleko! Snažila se jim říct. Ústa ji však neposlouchala. Nemohla jsem už nic dělat. Já... Tu první noc přišel on za ní. Byl to on, ale ona ho přivítala s otevřenou náručí. Už tehdy si uvědomovala, jak to může dopadnout. Celou dobu vinila hlavně jeho, přestože si každý jeho dotek za jejími zády vědomě užívala."Omlouvám se." Zavzlykala.

"Omlouvám se!" Zakřičela. Vyskočila z křesla a vrhla se ke dveřím. Začala na ně bušit pěstmi."Pustte mě za ní! Do prdele pustte mě sakra za ní!" Dveře se ale ani nepohly. Bušila dál, ale bez žádného výsledku. Po chvíli z ní vyprchala veškerá energie a Veronika se sesunula po dveřích na zem. Kde zůstala potichu vzlykat.

MARTIN DOŠEK

Narodil jsem se v roce 1967 v Pardubicích, kde také dodnes žiji. Kolážím se věnuji od svých 20 let. Během týdne pracuji převážně na počítači ve své reklamní agentuře, kterou jsem před 25 lety založil. O víkendech se plně věnuji tvorbě analogových koláží. Tvorba je pro mě hlubokou vášní, formou relaxace a neustálým hledáním sebe sama.

Jako umělec tvořím a vystavuji koláže už od 90. let. Moje práce je hluboce zakořeněna v surrealismu a spočívá ve schopnosti krást původní identitu a vtisknout jí novou podobu a vlastní příběh. Svůj materiál čerpám z časopisů, jejichž vizuální podoba odráží současný obraz našeho světa. V tomto zdroji nacházím podstatu procesů, vztahů a skrytých souvislostí.

Mé koláže vybízejí diváky ke snění o ráji, o utopii. Zvou je, aby se ztratili v oceánu po boku obřích velryb a nymf, doprovázeli astronauty na objevné lety a cestovali do hlubin svého podvědomí. Koláž je pro mě jako báseň – nemusíte ji pochopit, ale i tak vás může hluboce zasáhnout.

Člověk

Dlouhé noci...

MD III.2020

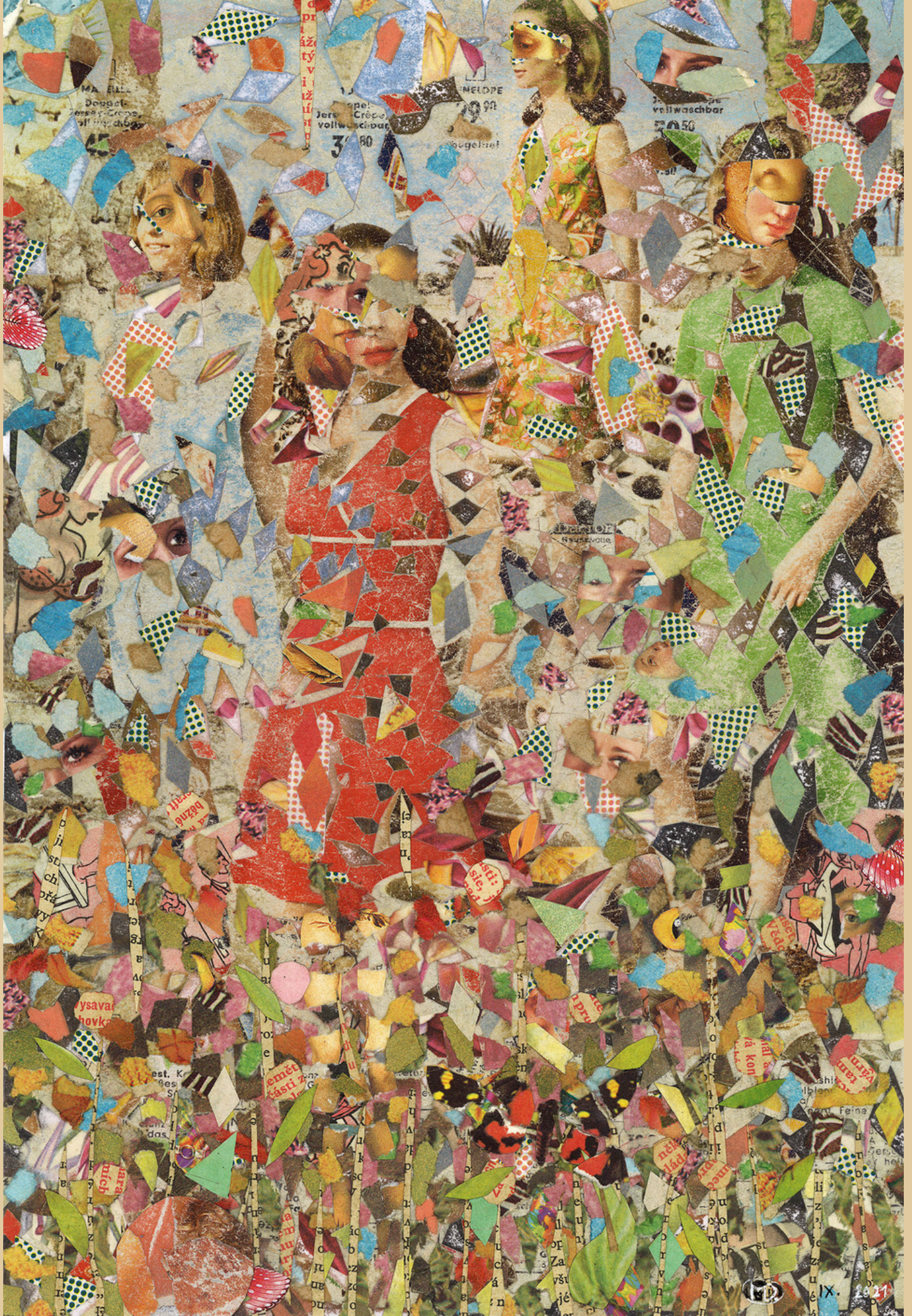
Dlouhé noci

Ješte jeden den

Kaleidoskop

Kdo chodí krást jablka...

X.2021
MD

Kto chodí krást jablka

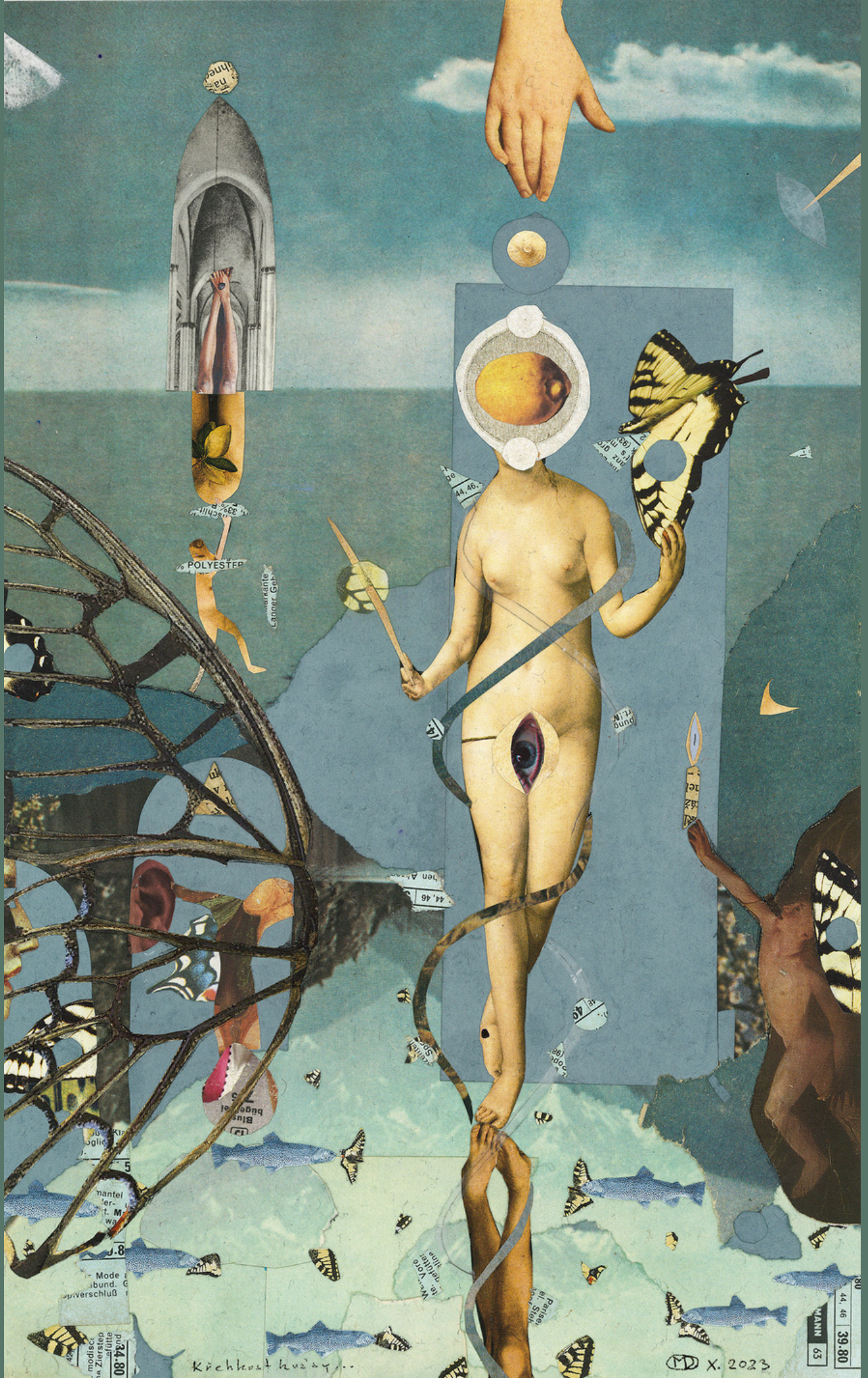

MD
Nej 14.2024
Když jsem dlouho sám...

Když jsem dlouho sám

Křehkost a krása

Nic není jisté

Osamělost

MD XII. 2023

Rozplétání

Rozplétání

SÁRA ČIČMANCOVÁ

Momentálne prvým rokom študujem angličtinu a japončinu v Olomouci. Väčšina mojej tvorby je písaná takzvané "do šuplíka" , niekedy sa k nej vrátim ale väčšinou sa stratí pod vrstvou prachu. Občas sa venujem aj fanfikciám, čo môže byť trochu tabu téma v literárnej verejnosti ale ja som názoru, že každé kreatívne písanie "autora" určitým spôsobom rozvíja. Verím v to, že umenie sa dá nájsť v každom tvare a v každej forme a je krásne, keď sa dokáže medzi nami zdieľať cez rôzne krajiny, kultúry a čas. A ešte to ukončím s takým heslom na záver: kultúra má byť otvorená a žiadna iná.

Earl was a bastard with refined manners.

Please, don't be fooled, he likes Monday blues, and if you were to ask him about his favourite colour, his answer would be gamboge. If you are not familiar with the colour, there is no need to feel flustered for your embarrassing unenlightenment- neither is Earl. His closet, or his house for that matter, doesn't include a speck of said colour. When he dresses, he dresses in black. Since he wants to disguise himself among good common people who all like black. And though we can ponder over Earl's blatant hypocrisy, one fatal truth is evident throughout, that is, Earl isn't like good common people.

Why did Earl turn out to be such peculiar creature? His mother, Oma Lettie was notoriously known for raising her children in the spirit of a notorious parenting book, Parenting Manual: Screws Included, written by a notoriously self-proclaimed parenting expert, whose name couldn't be included due to legal reasons. On the other hand, Mr. X Grey Greg, a fine gentleman, although, it was suspicious that nobody knew what the "X" in his name stood for. As a true gentleman, he would always wait until the Lady walked through the door, he would also open the car door for the Lady- he indeed fancied door-opening very much. Even when he had never opened any door for his own wife. So, obviously, it couldn't have been the fault of his parents. In tragically fortunate turn of events, he didn't disappoint his parents for too long, as they both had died pretty quickly after Earl failed his entrance exam for medical school. His father died immediately from the sheer shock and horror of it. Everyone in the family was angry at Earl, rightfully so I may add. His mother made her second biggest mistake of her life concerning her rather unfortunate offspring, and gave him a second chance.

"He'll get into law school at least." She used to say. The next year, however, he was promptly rejected. The University rejection letter stated:

"Dear Mr. Greg,

After carefully reviewing your application, we are joyous to inform you that we are not offering you admission to our Very Fancy University, due to the lack of fanciness, which we could have pardoned, lack of any remarkable skill, which we really don't give a fuck about, but what we were indeed very concerned about was, mainly, your lack of assets. This year's pool of applicants was the largest group of privileged wealthy kids we have ever received, so obviously we don't give a second flying fuck about you.

Go to hell, we don't care,

Neo Potist,

Dean of Admissions"

Understandably, his mother died of shame the next morning. How many innocent people should die before we put an end to this monster?

One might argue, some utter abysmal tragedy led this man to this unspeakably horrendous state of human being. But I'd argue, because even the man's own DNA despises him. His height is little above average, his teeth are little too short, and his moustache is little too long. His eyes are dark brown, his hair is short and dark brown. The most common physical attributes are being mocked, solely by his existence. Even the stoic Plato would be angered by a mere sight of him. I'll stop right here, as I don't wish to disturb you any further. His appearance is truly frightening.

Earl wakes up at 6 a.m. When he says: "I'll do it tomorrow." he pulls out a small brown notepad, and writes the exact time when the "it" will be done the next day. The most unsettling part which concerns me is, when the next day and the time for "it" to be done arrives, he stops, and finishes "it". He is a menace to society. Our organization had been closely observing his behavioural patterns since his bizarre birth. The research was done under the supervision of Strange Terrible Abnormalities of Local Knowledge. It is also important to note that there is no living member who observed Earl for more than five years, including his family, neighbours, pets (*hamsters' usual life expectancy in the vicinity of a child lives no longer than three months, his lived exactly for five years*). His daily activities include breakfast, lunch, and dinner- as was previously stated, our organization knows him on a close personal uncommitted level. Furthermore, his meals are all well nutritionally balanced. He boycotts junk food, and anonymously signed petition against low quality fast-food chains, which out of context might seem pretty standard among dieticians, but Earl is doing this out of his own selfish volition in order to make himself look better in the eyes of the public. The organization always dreads the day when Earl finds a new activity to engage himself in, after he finishes the latter one, of course. Because Earl isn't like you or me, because Earl always finishes. Lately, he's been spotted at the Club of Unconventional Hobbies which is the most conventional club there is in the town, so naturally, Earl is prone to incline towards it in order to hide his painful unaverageness.

My main goal is to infiltrate the club, and stop Earl from whatever Earl is doing because everything Earl does is inherently dangerous to the traditional values of good common people. The last resort is to eliminate the target... *permanently*.

...

I am currently seated in the main hall at the Club of Unconventional Hobbies. Everyone is looking at me suspiciously, and I don't know why. I am putting down on all the information imperceptibly, so clearly, nobody has noticed anything. "Hi, my name is Earl. Oh, what are you writing?" I heard beside me, ignoring the invasion of my personal space. When I turned around, well yes, it was *him*. "*Nothing*." Now, common reason of us, good common people, dictates that when you ask, and someone answers back with "nothing", we pry, we seek answers in order to satiate our unquenchable thirst for knowledge. "Nothing" is the epitome, the primal fundament of curiosity. What does Earl say next? Is he curious, is he predominantly unrespectful with a gleeful hint of sexist undertone? No, he just slightly tilts his head, nodding. Then, he just awkwardly takes the seat in front of me and starts twirling his slightly too long moustache with his left pinkie. Oh, I forgot to mention. One of the worst things about Earl is that, prepare yourselves to hear something horrid, he is left-handed. *Had he only lived in the Middle Ages, we could have dealt with him like we did with the Hus guy*. Oh, what a shame.

"Welcome, welcome my dears. So, this is an open meeting, today we have new faces in here, so why don't you start by introducing yourselves! For those who don't know me personally, you never will, because my hobby is to swiftly tailor a new personality for every and each occasion. Now, you!" She was awfully cheerful. And her nails were exceptionally long adorned with lime-green nail polish. She possessed all the glamour and style. Her eyeliner was perfectly sharp and her red lipstick was holding on without a single smear. Disgusting.

"Um, my name is Brad."

"Hello Brad." Everyone unanimously replied, except Earl who only said "Hello". Typical.

"I like borrowing things that people don't need. Especially from strangers."

"How do you return them afterwards?" Someone asked.

"That's the best part, I don't!"

"Oooooooh."

"It feels tingly inside every time I rescue those things." He said rather shyly.

"We also all love when we feel tingly inside, right dears?" Asked the long-nailed lady. Her teeth were also exceptionally long, I only noticed now.

"Yes!" Crowd erupted into enormous applause.

"He is doing the bravest thing." "Yeah, if only more people were like Brad."

"I once knew a man named Brad, are you him?"

"No."

Click

Justified disappointment filled the air.

"But you know him, right?"

Click, click

"No."

Silence. Crickets. If I could describe the utter terror of it, I would. But I fear it would be too shocking, macabre for you, dear future readers. At this truly appalling scene, I glanced at Earl. Suddenly, he glanced back. I've only seen it for a moment but I swear there was confusion written on his face. Which is rather irrational, in this particular situation, no one should be confused. You see, confusion is uncertainty, lack of knowledge. A person should be confused about riddles, nursery rhymes, and the probabilities of us being fictional characters written by a person who didn't fully know what they were writing about. The reasonable mundane confusion. *(The things secret organizations aren't confused about anymore, but they spread the confusion nonetheless, so they can be confused about other things good common people aren't confused about at the moment. Because, believe me, Humpty was not really an egg, just a tiny bit dull.)*

As a professional agent of relatively fairly-paying secret corporat-, organization, I mimicked his expression, for a half-second to be exact. His eyes sparkled. Something was different. For a moment, and as ominous as it sounds, Earl was smiling.

"Boo!" "Ew, is he even a Brad if he doesn't know Brad, tch." "Is he even a real Brad?" "I know a Brad and he doesn't look like one!"

Click

Loud bang was heard. Blood and metallic scent filled the room. Someone shot Brad because the crowd didn't like what he was saying. The luminous tranquillity, more beautiful than ever. Especially when cheetahs hunt, they attack suddenly, soundlessly almost. Once they catch their prey, they drag it to their hiding place and eat it. They cut open the abdomen with their teeth. Tearing the flesh, piercing their teeth through muscle. Consuming everything until only a skull is left. That is what was left of Brad when everyone was leaving.

“Oh dear, don’t you wanna stay a little longer. I think we all agree there is enough *space*, and we’d *like* to have you, right dears?” She grinned; her mouth wide open.

“Yes! We’d *love* to have you!” Echoed the crowd enthusiastically.

Even though the lady seemed very nice and the community was amiable as well, I had to politely decline. Earl was gone and I failed to track him. As my pessimism rolled in, I looked into my notebook, there was a small note, and I am certain it wasn’t there before. As I said, I am a professional agent, I would notice if something was off.

“XXXX-9876 Date?”

-Earl

...

This was the start of my legendary pursuit of the man named Earl Grey Greg. I’ve decided to collect my research, and it is a lengthy one, nearly five years of my investigation is crammed into small notepad. Yes, five years. And I fear my study is coming to a swift end. If you’re reading this, it probably already ended. Now, it is up to you. Read these pages carefully, and don’t be fooled by the fools. For they have far greater appetite for knowledge than us, good common people do. Be the hero this world needs. And remember, heroes don’t always get paid fair wages.

...

KRISTÍNA ORAVCOVÁ

1/40

Deformocracy

Justin Traverso

IPB 2014

Deformocracy

6/50

Curcuma

Christina Fearon Oct 2022

Kurkuma zo série Namaste

4/50

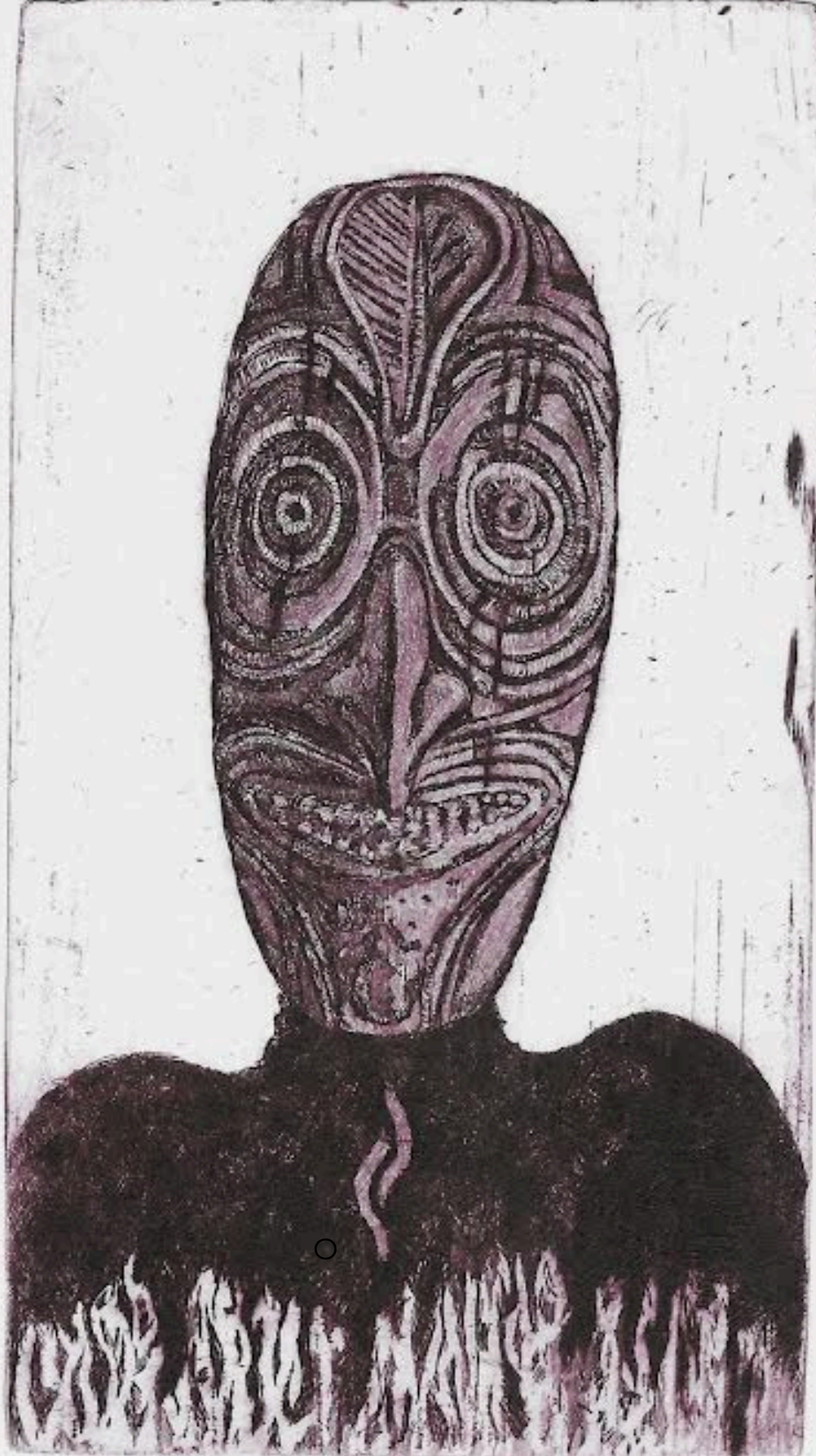
Limetta

Subistina Querceto

2013

Limetka zo série Namaste

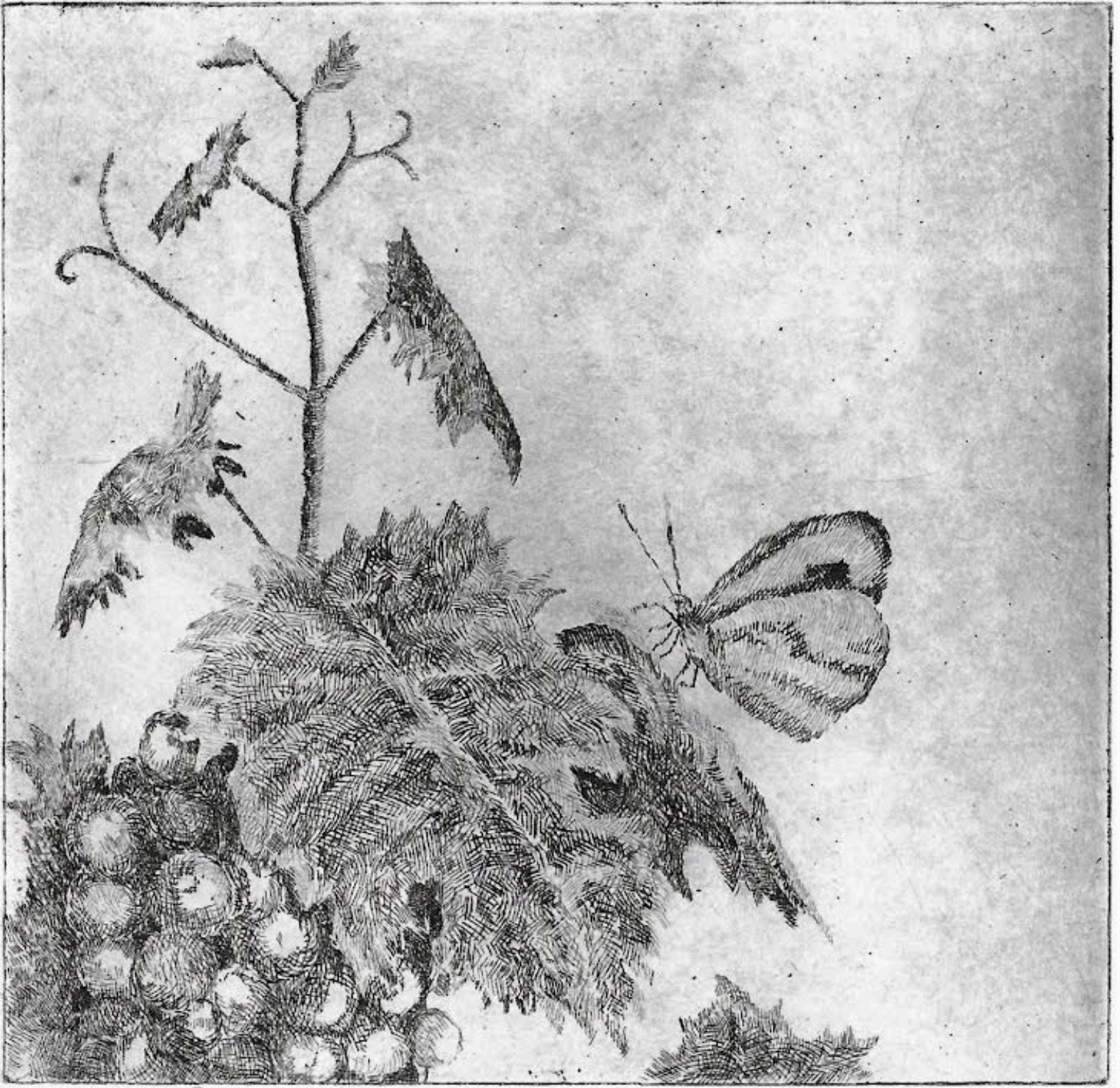

2170 - Owl's kitchen No. 100000 2024

Owl's kitchen

5/40

Romantizmus

Kristina Gravova

2021

Romantizmus

2/60

Samael

Samael

Christina Farnas

2014

Various Artists

18160

Zimný spánok

Michal Pavúk

III 2021

Zimný spánok

AGA MAJÁKOVÁ

Zlom mysle

Poézia je dôležitou súčasťou môjho života už približne 10 rokov. Rada vnímam jej kontúry, verše, plynutie slov skrývajúcich celý kolorit pocitov, snov, ideí, pohľadov na svet a nádejí. Poéziu potrebujem na to, aby som vedela lepšie vnímať svet okolo, ale aj vo vnútri seba. Básne sa snažím koncipovať v duchu reflexie o ľudskom bytí, o ľudskej duši a pociťovaní sveta navôkol. A zároveň rada píšem básne s akousi ľahkosťou a plynulosťou toku myšlienok, avšak so snahou stále udržiavať hlboký vnútorný dialóg s čitateľom a priniesť reflexívno-meditatívny charakter v nuansách jednotlivých veršov. Doposiaľ sa mi podarilo selfpublishingom vydať dve básnické zbierky s názvami *Hlasy z duše (2022)* a *Myšlienky z (pod)vedomia (2023)*, na ktoré som získala financie prostredníctvom prospechových štipendií na vysokej škole. Vpisovaním svojej bázy do tvaru básne by som chcela impulzy, odkazy a záchvevy ľudskej existencie odovzdávať ďalším dušiam, ktoré dokážu kriticky vnímať rozporuplnosť tohto sveta ukrytú medzi riadkami.

Za jedinečné ilustrácie vďačím veľmi šikovnej umelkyni Martine Kaššovej.

Prie(past')

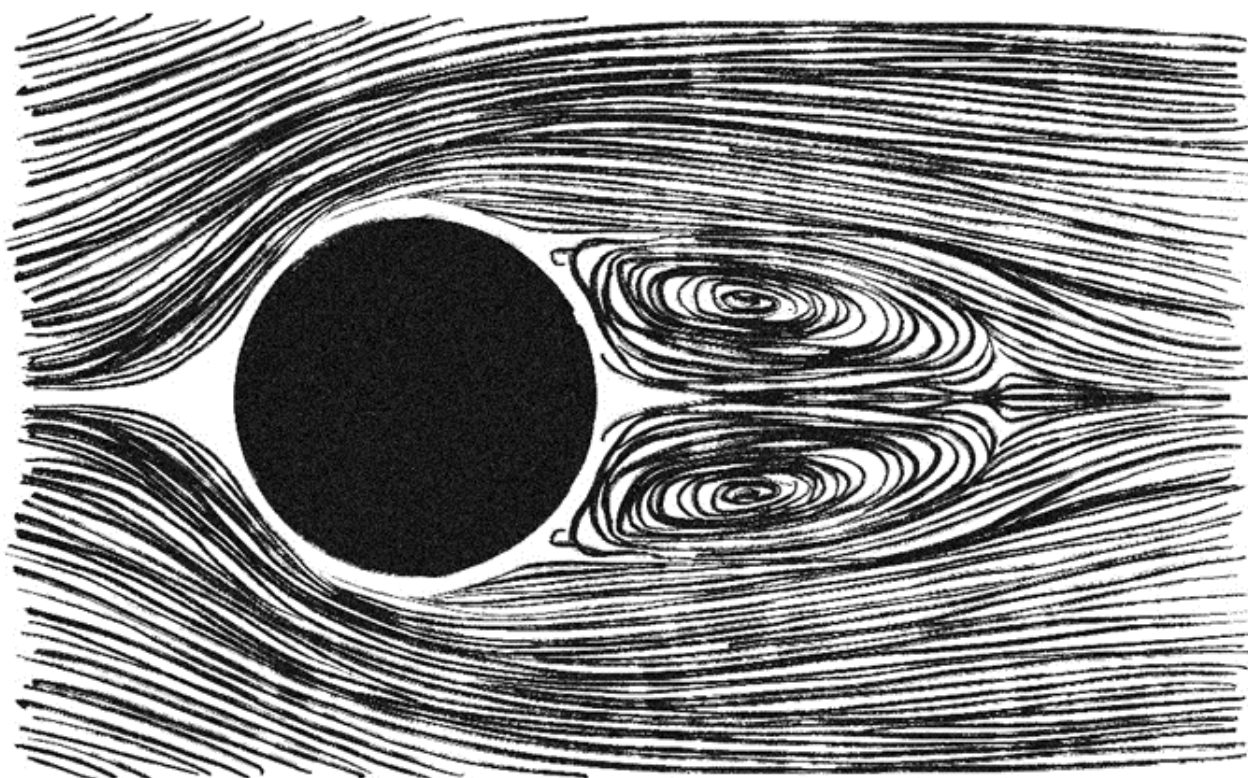
Spadol horizont
Zostala tma?
Zostalo svetlo?
Nie, niečo sa pohlo

Ale stojím tu len ja
Len ja som súčasne
Otázkou i odpoveďou
„Na čo?“ pýtam sa...

Ale v prázdnote
Sa hľadá ťažko.
Lebo hoci kričíte
Z plného hrdla

A váš hlas sa ozýva
Útrobami duše
A dopadá späť
Do zranených slúch

Nedokáže človeku
Dať inú odpoveď
Než akú si dá on sám.

Dar (dez)ilúzie

Spadol mi
Vlastný tieň
Do inej galaxie

Kým som teraz?

Ked' nezapadám
Do medzery
Vo vlastnom osude...

Kým som teraz?

Ked' nemám ilúzie,
Ktoré by mi klamali
O mne samotnej?

Roz(z)lomená

Zlomila sa čiastočka
Jemnosvitu viery
V zmysel

Zlomená padala
Lomom denného
Svetla

Aby aspoň na zlomok
Jednej sekundy
Lietala

Nezlomnosť jej duše
Vo svete bezduchých
Tiel

Vo svetle nádeje

Chytila som
Do dlaní
Motýľa bez krídel

Aby ďalej nemusel
Padat' vesmírnou
Hmlovinou

Dlane som zavrela
A myslela len
Na jeho krásne krídla

A keď som ich otvorila
Motýľ už nemusel
Nikdy viac padať

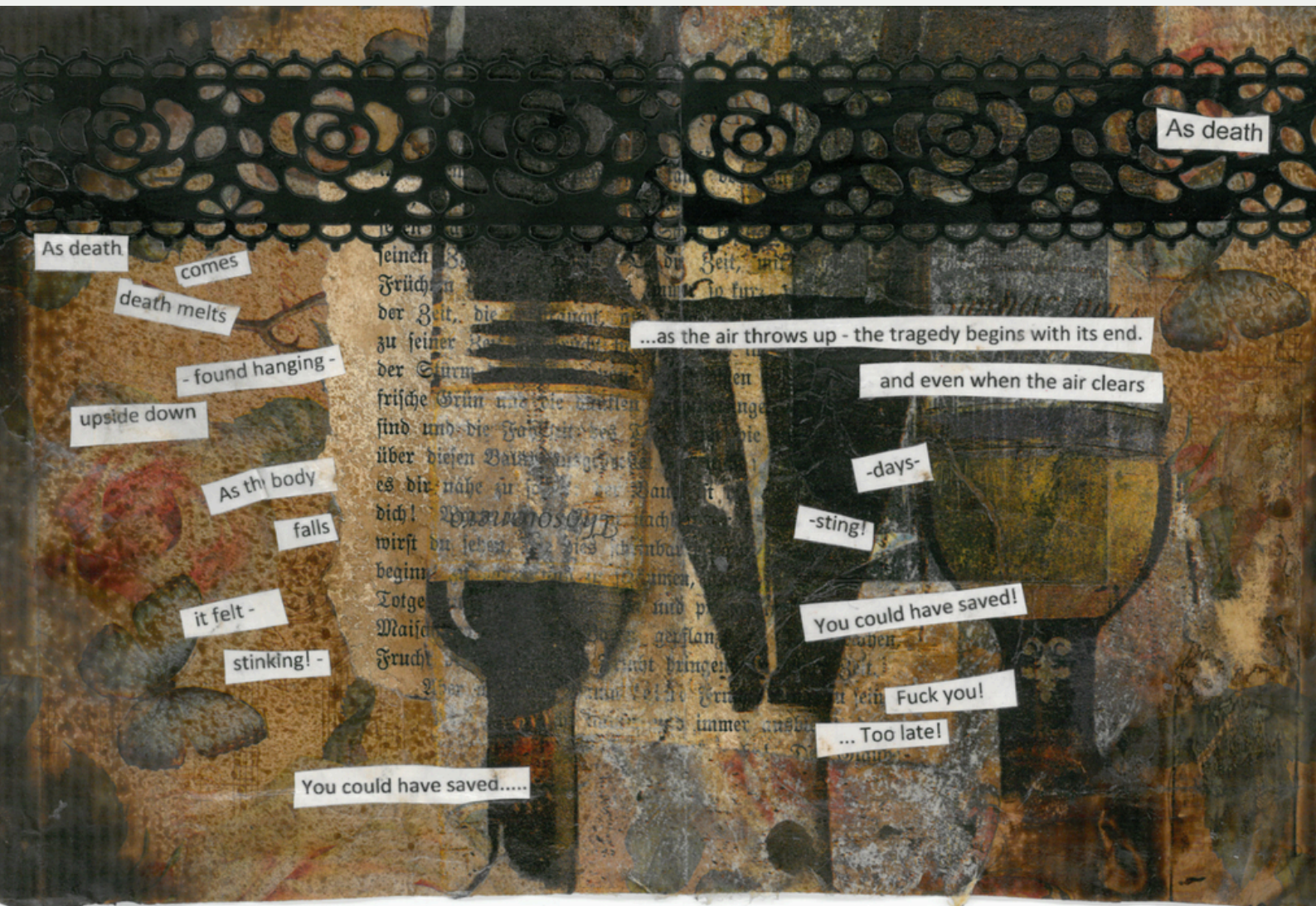
PATRÍCIA FRANČIAKOVÁ

FROM THE ONE WHO INCONVENIENCED YOU

ZBIERKA BÁSNÍ

(TECHNIKA: KOLÁŽ, MIX-MÉDIA)

As death

As death

comes

death melts

- found hanging -

upside down

As th body

falls

it felt -

stinking! -

You could have saved.....

seinen ...
Früch ...
der Zeit, die ...
zu seiner ...
der Sturm ...
frische Grün und die ...
sind und die ...
über diesen ...
es dir nahe ...
dich! ...
wirft du ...
begin ...
Totge ...
Maife ...
Fruch ...

...as the air throws up - the tragedy begins with its end.

and even when the air clears

-days-

-sting!

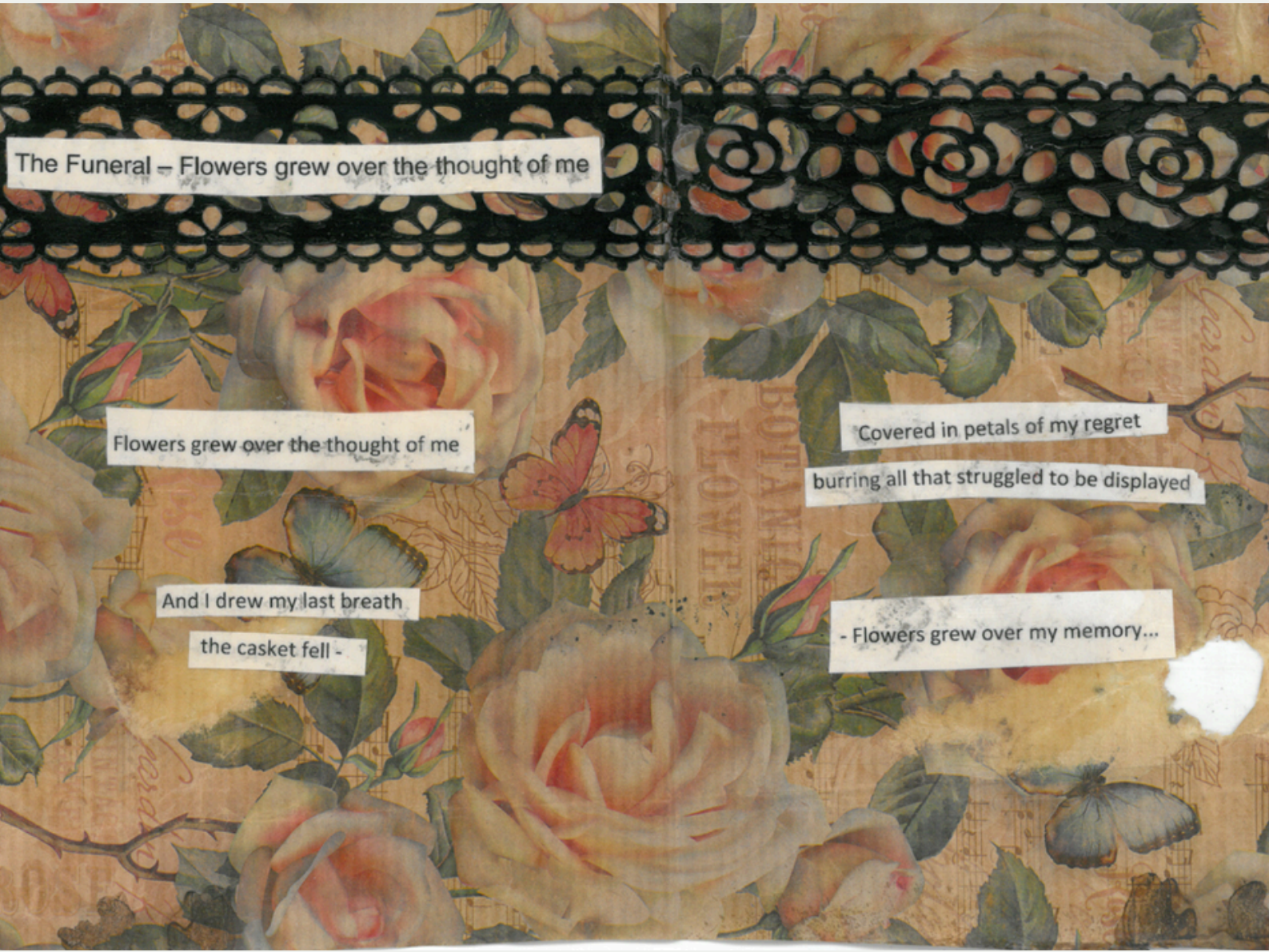
You could have saved!

Fuck you!

... Too late!

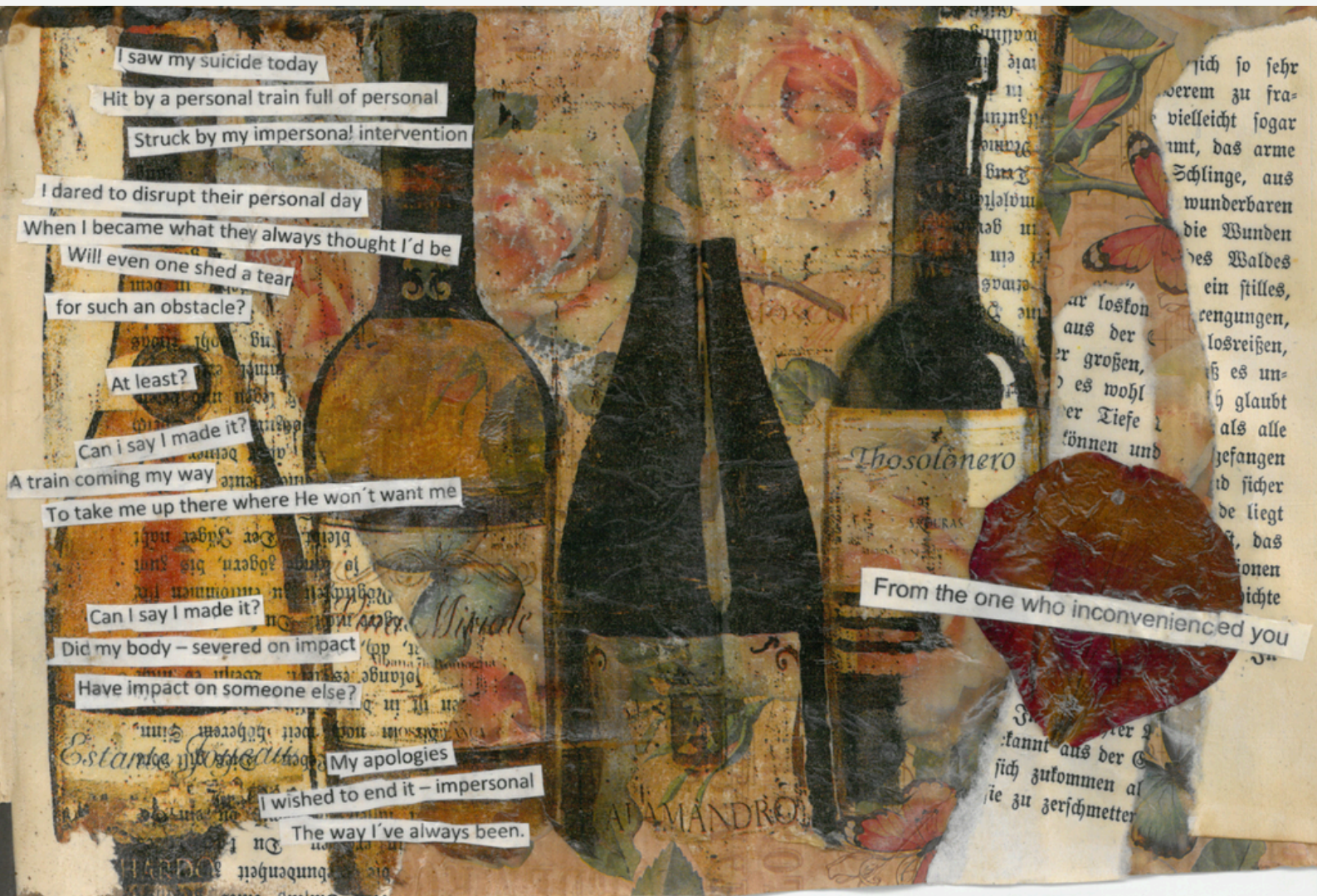
as death

flowers grew over the thought of me

I saw my suicide today

Hit by a personal train full of personal

Struck by my impersonal intervention

I dared to disrupt their personal day

When I became what they always thought I'd be

Will even one shed a tear

for such an obstacle?

At least?

Can I say I made it?

A train coming my way

To take me up there where He won't want me

Can I say I made it?

Did my body - severed on impact

Have impact on someone else?

My apologies

I wished to end it - impersonal

The way I've always been.

From the one who inconvenienced you

from the one who inconvenienced you

MELLANIE KAŠJAK

SJEDNOCENÍ PROSTORU

I. Stvrzování

Nyní
vidělas mě před smrtí
skrvny touhy
jsou prošívaná infekční kresba
naší pozice

S těmi samými prsty
zorigovala to
co na jazyku zůstává

je to tvé naříkání
z podstaty mlčenlivé
stejně jako já

II. Zanechávání

ubíjení neviňátek
jako Labutí
zataženou záclonou
vystřihujeme z ní
útěšný dotyk

odkud to pohnutí?

jen kdybych už nemusela
předstírat
že smrt neexistuje

v tu chvíli nevinnosti
jsem měl poprvé
chut' políbit mužského

III. Odštěpování

Na svoji první podprsenku
ve dvanácti
už jsi pro jistotu zapomněla

vytěsnila
zazdila
dezvědoměla

jako kdyžs byl malá
zdálo se mi
že vykrývané postavy
srstí si protékají
se otírají
když jsou sešívány
dohromady

IV. Vláčení

když se mjíme
v intimitě
/kterou věříme že máme/
jsme na dobré cestě k tomu
být
podle příznaku
vykalkulovaný
apokryf gesta

Je to osobní ale není to sebestředný
tento způsob však nebyl přijímán

ale kdybych se potkala s Bohem
byl by mi jedno
víc by mě zajímala jeho Matka

V. Kleštění

Umíš kousat mimo zámečky
mě do ucha
duch rve z pout hmoty křídla svá
strhl přežitek
jako nehty a vlasy

Jediná chvíle
kdy byl Kristus nahý
bylo na kříži

úděsný dotek
jedinečnost jeho nepřítomnosti

tak bud' správný kluk
koriguj pozice
výsledkem je
že už se před sebou
ani nestydím

VI. Podpírání

Otevřené rány mají tendenci mokvat
tělesné pachy obepíná rozklad

je nám nepohodlné tělo
snesené otázkou na obnažení

útěšný dotek
a podle polohy rukou
už nám nevytrhne
čehokoli se dotýkáme

budeme si otírat
otevřené rány navzájem

VII. Nehojení

to co jsem nejvíc pochopila
byla smrt

nemužu dýchat
a tak jen sípám
přijímám každý impuls
držím si krční páteř
pozustatek z čeho?

nedokázala ses
vdotknout
a i přes to

já jsem
kdo já jsem

už čoskoro

december

esteticnomagazin.com